

Aziza Brahim, västsaharisk sångerska som numera bor i Spanien.

Bild: Matin Wikström

Hon ger röst åt den västsahariska kampen

Aziza Brahim är sångerskan som sjunger för att hon måste. Genom sin musik kämpar hon för ett fritt Västsahara. I september var hon och tre av hennes musiker i Sverige bland annat för att spela på European Social Forum i Malmö.

Aziza sjunger en sång om sitt land. Rösten är stark och mjuk, kontakten med musikerna märks hela tiden; en blick här, en handrörelse där. Omars senegalesiska trumma smattrar mot Marcos och Gonzalos bluesinspirerade ackord. Fastän vi i publiken inte förstår texterna är budskapet tydligt.

Azizas musik handlar om livet i de västsahariska flyktinglägren, krigsåren och solidariteten mellan människor.

– Men de kan också handla om kärlek helt enkelt, säger hon.

För Aziza är kanske skillnaden inte så stor mellan att sjunga en kärleks-sång och en om längtan efter att kunna återvända till sitt hemland.

– Jag sjunger för mitt folk. Eftersom jag är så involverad är det naturligt för mig att sjunga om det jag gör. Jag ser inte min musik som politisk, men jag kan förstå att andra gör det.

Aziza har aldrig varit i det ockuperade Västsahara. Hon föddes i Rabuni

i flyktinglägren i Algeriet 1976, året efter att Marocko påbörjade ockupationen. Elva år gammal fick hon flytta till Kuba för att utbilda sig och hon återvände först då hon var 19.

– Det var inte förrän jag kom tillbaka till lägren, som jag förstod situationen där. Som barn var lägren det normala för mig, men när jag kom hem från Kuba fick jag perspektiv och insåg vad det innebär att bo i flyktingläger och att vara ett splittrat folk.

Efter återkomsten till flyktinglägren deltog Aziza i en sångtävling under en musikfestival i flyktinglägren. Hon vann tävlingen och fick därmed ett skivkontrakt med ett spanskt skivbolag. Detta ledde till att hon flyttade till Spanien. Där har hon samarbetat med olika musiker och låtit sig inspireras av olika musikstilar, från jazz till afrikansk musik och rock.

Det ligger en sorgsen underton i hennes sång, trots att musiken är glad och livlig.

– Det är ett medvetet val vi har gjort. Hade musiken varit lika sorglig som texterna hade ingen orkat lyssna. På det här sättet kan vi locka folk att bry sig om västsahariernas situation med vår musik, och dessutom inge hopp.

Agnes Strander
Jakobsbergs folkhögskolas
Västsaharakurs